

Mətanət Ulu Şirvanlı

Milyon-milyon məhəbbət Və yaxud Ey həyat, sən nə qəribəsən!

Xalq şairi Cabir Novruza həsr olunur.

Cabir Novruz, elə sevdin eli sən...
El yanında o qədər də sevilirsən.
Yerlə-göyün arasında yerleşən
Ülviiyətsən, məhəbbətsən, şeirsən.

"Sənin ürəyində payız baharla
Nifret məhəbbətlə qoşa uyuyur!?"
Yazmışan; özümdən qaça bilmirəm,
Sən tək şairlər tez-tez doğulmur.

"Ürəye bənzeyir cahan" demisən,
Yazıbsan; adıma insan deyirler...
Kəfəni misradan, sözdən geyibsən,
Yox, yox, bağışla, sən tək şairlər
əsla ölmürlər!

Hər misranda nefəsin var, odun var,
Aylar keçər, illər keçər yaşırsan.
Neçə-neçə könüllərdə adın var.
Ruhun ilə neçə neğmə qoşarsan.

Qəribə həyatın dalğalarında...
Qələm külüng olub qayalarında.
Yaşaya-yaşaya şair ömrünü
Həqiqət yazışan misralarında.

Bir insan həyatı yaşamaq asan,
Elin məhəbetin qazanmaq çətin.
Şair, o müqəddəs torpaqdan
Boylansan, baxsan, görərsən,
Xalqının var sənə olan
milyon-milyon
sədaqəti -məhəbbəti.

Sənsiz

Ay məni özümdən alıb gedənim,
Cismimdən ruhumdan, candan edənim,
Qayıt, dağlar kimi sənə soykənim,
Özüm öz canımdan bezirəm, sənsiz.

Düzlər-düzəngahlar mənə dardılar,
O sənli günlərim harda qaldılar?

Həzin xatirələr yada saldılar,
Bilmirəm mən necə gəzirəm, sənsiz?!

Taleysiz doğulan, bəxtsiz doğulan,
Dağların yelidi bəxti sovuran?
Bu hicran dağımı bizi ayıran,
İlahi, mən necə dözürəm, sənsiz.

Yaşılbaş sonalar göldə qoşadı,
Sənsiz gözlərimdə dünya boşaldı.
Demə ki, Məryəmim mənsiz yaşadı,
Budur, can üstəyəm, ölürem, sənsiz.

Şirvanın dağları

Şirvanım- yuvam, pənahım,
Elim, obam, isti yurdum, qucağım!
Perilər oylağım, sair ocağım,
Siz məni ellərə sevdirərsiniz.

Güneş batıb, hava mülayim, sərin,
Burda mürküdür xatirələrim.
Alıb gəncliyimi gedən illərim,
Əmanət saxlayın gəncliyimi siz.

Tanrim, sənə fədə quruca canım,
Günəşə boylanır burda dağları.
Dağlar, görməməsəm ilde bir sizi,
Hesrətdən siz məni öldürərsiniz.

Şirvanın dağları sır-sıra tutub,
Deməyin Şirvanlı bizi unudub.
Bəlkə gələ bilmir, qıçı tutulub,
Mən gələ bilməsəm siz gələrsiniz.

Bu yollar uzanır dağdan dərəyə.
Qismətdi yazılır bir cür hərəyə,
Dostlarım, gel gedək bizim ellərə,
Dalmıca bəxtinmi göndərərsiniz.

Alım - almayıam

Baxır məhəbbətlə gözü-gözüme,
Dillənsəm, can deyir hər bir sözümüz.
Bir sual edirəm hərdən özüme
Deyirəm, qadasın alım-almayıam?

Görəsən qadasın alım-almayıam?
Qolumu boynuna salım-salmayın,

Ətrinçün ölürem ay dəlim, deyir,
İzn ver yanına qoy gelim, deyir.
Şirinim, şekerim, nebatım, deyir,
Görəsən, qadasın alım, almayıam?!

Görəsən, qadasın alım-almayıam?
Mən onu bağırma salım-salmayın,

Çox da ki, yalvarır-yaxarır özü,
Naguman qalmışam, sözümüz düzü.
Bəlkə köməyimə çağırım sizi,
Siz deyin, qadasın alım-almayıam?!

Siz deyin, qadasın alım-almayıam?
Onun qayısına qalıq-qalmayıam

Sevgi mahnisi

Daha köklənmişəm xoş ovqatlara,
Üz tutub gedirəm, gözəl çağlara.
Məni arzulayan, istəyən yara,
Xəbər ver, yanına gelirəm özüm.

Qoxladım bağcada açan çıçayı,
Elə bil incidi məndən ləçəyi.
Nə var ki, demişəm səndən göyçəyi
Yarımdı, küsdürüb qurucu sözüm.

Səhərin ayazı göz yaşı üstə,
Meyvələr salxımı ağacın üstə.
Oynaşan, sevişən bulbul gül üstə
Oxuyur, deyir ki, sevirəm səni.

Mənim nağıl dünyam

Kim kimi aldadır görəsən belə,
Nağılı yazarlar, nağıl deyənlər?
Əğər həqiqətə dönərsə nağıl,
Onda xoşbəxt olar alma yeyənlər.

Nənəm danişardı nağılı belə;
"Keçəl saçlı qızı alıb apardı".
Hər gecə içimə salıb vəlvəle
Ruhumu canımdan belə qopardı.

Nağılda şeytanın quyuğu uzun,
Gerçekde seytanlar özümüz idik.
Keçib ömrümüzün payızın-qışın,
Qocalan dövran yox, elə biz idik.

Bu dövran bənzəmir ötən günlərə,
Çətənə qovrulmur sacağı üstə.
Dərin mağarada yatan divlərə
Gözəllər yer vermır qucağı üstə.

Yuxumda büründüm ağ buludlara,
Mən çıxa bilmədim siz şixan dağa.
Dostlarım, ağ atlı oğlan gəlmədi,
Bəs necə inanım mən nağıllara?

Hələ nağıldakı o qara qoç da
Toyumda kəsilib qurbana döndü.
Bizi nağıllarla qorxudan nənəm,
Bizi yetim qoyub bir gecə öldü.

Daha inanmırıam mən nağıllara
Ağciyər eyləyir seven kesləri.
Cəsarət toplayıb özümdə bir gün.
Nağıl tek yazacam həqiqətləri.